

[Ebba Strange]

en af grundene til, at sagsbehandlingen har været så lang, efter at Direktoratet for Udlændinge skiftede praksis for ca. 2 år siden og begyndte at give afslag på asyl, efter at man siden 1985 havde givet asyl til alle de statsløse palæstinensere, der søgte. Det bevirkede, at Flygtningenævnet nu skulle til at tage stilling til ansøgninger ud fra den forudsætning, at Libanon kunne anerkendes som første asylland med de beskyttelseskrav, der ligger heri, og på den baggrund var der nogle palæstinensere, som måske i første omgang ikke havde givet særlig grundige oplysninger om deres personlige baggrund, fordi de regnede med at få asyl.

Til hele den nyopståede situation for Flygtningenævnet kom så, at for første gang i nævnets historie opstod der en offentlig polemik om, hvorvidt nævnet havde eller ikke havde taget hensyn til indrejserisikoen i Libanon, og allerslest har vi nu fået en offentlig polemik om, hvem der har det egentlige ansvar for udvisning af en asylansøger, der har fået afslag, om det er nævnet eller justitsministeren. Justitsministeren har besluttet i sagen – jeg skal ikke gå nærmere ind på den, for den ligger hos Ombudsmanden i øjeblikket. Men det er i hvert fald rigtigt, at sagen endnu ikke har fundet sin endelige løsning, for det finder den ikke, før Ombudsmanden har talt.

Mens politikere, journalister, menneskeret-tighedsorganisationer, jurister og andre kloge hoveder diskuterer disse sager, sidder rundt om i asylcentre og i kirkeasyl – jeg siger udtrykkeligt i kirkeasyl, og ikke i nogen ulovlig besættelse af nogen kirke – de mennesker, som det hele drejer sig om. Og det er naturligvis af hensyn til dem, vi i dag er parat til at lovgive præcis om denne gruppe.

Der har i debatten i formiddags været talt om de lange sagsbehandlingstider, og der har udspundet sig nogle bemærkninger fra talerstolen og fra både medlemmer og minister om, hvad man kan gøre for at nedbringe sagsbehandlingstiden. Under den almindelige debat om ministerens udlændingeredegørelse gjorde jeg på SF's vegne rede for, at vi også gerne ville være med til at nedbringe sagsbehandlingstiden, men jeg bliver nødt til at sige her fra talerstolen i dag, at det ikke må gå ud over asylansøgeres retssikkerhed. Det er et helt klart udgangspunkt for SF.

På den baggrund vil jeg godt gøre opmærksom på, at der efter de informationer, jeg har fra asylansøgerne selv, for det første er nogle af dem, der har været her i 2-3 år. For det andet er der nogle af dem, der har måttet vente 8, 10 helt op til 12 måneder, før de fik det første svar fra Direktoratet for Udlændinge. Nu kunne jeg høre, at fru Dorte Bennedsen havde et tal, der gik helt op til 15 måneder; det har jeg ikke set, men jeg ved i hvert fald fra dem selv, at nogle har ventet helt op til 12 måneder. Og det har ikke noget som helst med genoptagelse af sager at gøre, anker eller alt det dér; så længe ventede de simpelt hen på at få svar fra Direktoratet for Udlændinge.

Så hvis vi skal se på en effektivisering af sagsbehandlingen, er det det, vi i første række vil interessere os for. Jeg ved godt – det sagde ministeren også i sit indlæg – hvad gennemsnitsbehandlingstiden er i direktoratet. Den er ikke usædvanlig stor, det er den heller ikke i nævnet. Men for dem, for hvem sagen i første instans trækker så længe ud, bliver sagen belastende.

De mennesker, det drejer sig om – og det er grunden til, at SF ikke har noget imod at vedtage denne særlov – tilhører et folk, der i over 40 år har været afskåret fra at være herre i sit eget land. De har været helt afhængige af, at andre ville give dem husly. Derfor mener jeg, at hvis Danmark fortsat vil stå som et billede på humanisme over for resten af verden, så gør vi nu det, at vi giver dem den opholdstilladelse af humanitære grunde – dem, der ikke får asyl. For det er vigtigt for mig at få sagt, at denne lov naturligvis ikke på nogen måde skal blande sig ind i nævnets arbejde med de asylansøgninger, som nævnet får. De mennesker, der er berettiget til at få asyl, skal selvfølgelig have det efter nævnets afgørelse. Og alt andet lige er et asylophold naturligvis en bedre retsstilling end den, der kan opnås gennem dette lovforslag.

Pia Kjærsgaard (FP):

Med fremsættelsen af det radikale lovforslag, der vil pålægge justitsministeren at give opholdstilladelse til bl.a. de palæstinensere, der opholder sig i Blågårds Kirke i København, er afgørelsen om udvisning eller opholdstilladelse til de pågældende udlændinge reelt taget ud af hænderne på justitsministeren